

ohrane kul'turnogo nasledija (Konvencii, Protokoly, Rezoljucii, Rekomendacii). – Moskva: «JuniPrint», 2002. – 225 s.

6. D'jachkov A. N. Pamjatnik v sisteme predmetnogo mira kul'tury / A. N. D'jachkov // Pamjatnik v sisteme predmetnogo mira kul'tury: Voprosy osvoenija istoriko-kul'turnogo nasledija: sb. nauch. tr. / otv. red. V. I. Batov; red.–sost. P. V. Bojarskij. – M.: NII Kul'tury, 1987. – S.41–60.

7. Mezhdunarodnaja konvencija ob ohrane nematerial'nogo kul'turnogo nasledija. Parizh, 17 oktjabrja 2003 g. [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://unesdoc.unesco.org/images/0013/001325/132540r.pdf>

8. Vedenin Ju. A., Kuleshova M. E. Kul'turnyj landshaft kak ob'ekt nasledija // Kul'turnyj landshaft kak ob'ekt nasledija / pod red. Ju. A. Vedenina, M. E. Kuleshovej. – Moskva–Sankt–Peterburg, 2004. – S.13–36.

9. Anan'ev V. G. Istorija zarubezhnoj muzeologii: Uchebno-metodicheskoe posobie. – SPb., 2014. – 136 s.

10. Riv'er Zh. A. Evoljucionnoe opredelenie jekomuzeja / Zhorzh Anri Riv'er // Museum. – 1985. – №148. – S.2–3.

11. Kvebekskaja deklaracija: osnovnye principy novoj muzeologii // Museum. – 1985. – №148. – S.21.

12. Kuklinova A. I. Ponjatje «nasledie» v sisteme nauchnyh vzgljadov predstavitelej novoj muzeologii / I. A. Kuklinova // Vestnik Tomskogo gosudarstvennogo universiteta. Kul'turologija i iskusstvovedenie. – 2014. – №1 (13). – S.71–75.

13. Belljg–Skal'ber M. Uchastie naselenija v rabote jekomuzeja / Matil'da Belljg–Skal'ber // Museum. – 1985. – №148. – S.14–17.

14. Shola T. Predmet i osobennosti muzeologii / Tomislav Shola // Museum. – 1987. – №153. – S.49–53.

15. Horn L. Jetnoarheologija v muzee: preemstvennost' tradicij / Li Horn // Museum. – 1988. – №157. – S.57–61.

16. Glushkova P. V. Klassifikacija muzejev pod otkrytym nebom v aspekte aktualizacii nematerial'nogo kul'turnogo nasledija / P. V. Glushkova // Vestnik Kemerovskogo gosudarstvennogo universiteta. Istoricheskie nauki i arheologija. – 2015. – №1 (61). – T.1. – S.59–63.

17. Kimeev V. M. Jekomuzei Sibiri kak centry sohraneniya i vozrozhdenija istoriko-kul'turnogo i prirodno nasledija / V. M. Kimeev // Jetnograficheskoe obozrenie. – 2008. – Nojabr' [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: http://journal.ica.ras.ru/online/2008/EOO2008_5b.pdf

18. Chernobaj Ju. V. Ekomuzej – perehrestja innovacij i tradicij / Ju. M. Chernobaj // Naukovy zapysky Derzhavnogo pryrodoznavchogo muzeju. – L'viv, 2012. – Vyp.28. – S.3–10.

Banah V. M., PhD, assistant professor, history of Ukraine department, Lviv polytechnic national university (Ukraine, Lviv), vasyl-banakh@meta.ua

Issues of cultural heritage in the context of the new museology

This article is devoted to the problems of actualization and preservation of intangible cultural heritage in the context of the theory and practice of new museology. Gradually the active part of society comes to understanding of the need to preserve the cultural heritage of mankind for future generations: from protection of monuments of architecture and history to those intangible aspects of culture as folk traditions and customs. Another important aspect of the new museology became active participation of museum in the life and solving social problems of the local community (Jung de Varen, Georges Henri Riviere, Matilda Belleh–Skalber, Tomislav Shola and others). Practical implementation of principles of new museology in the case of actualization of intangible cultural heritage in the context of reproduction and active involvement of local people in the organization and conduct of traditional folk festivals, traditions and customs are analyzed. Museums activities (organized on the basis of new museology) allow to solve current issues, primarily related to the preservation of national and cultural identity of the peoples of the world, teach tolerance and respect for other cultures in a multicultural society.

Keywords: monument, cultural heritage, ecomuseums, new museology, museum actualization.

Банях В. М., кандидат исторических наук, ассистент кафедры истории Украины и этнокоммуникаций, Национальный университет «Львовская политехника» (Украина, Львов), vasyl-banakh@meta.ua

Вопросы культурного наследия в контексте новой музеологии

Рассмотрены проблемы актуализации и сохранения нематериального культурного наследия в контексте теории и практики новой музеологии. Постепенно активная часть общества приходит к пониманию необходимости сохранения культурных достижений человечества для будущих поколений: от охраны памятников архитектуры и истории до таких нематериальных аспектов культуры, как народные традиции и обычаи. Проанализированы идеи теоретиков новой музеологии (Юнг де Варин, Жорж Анри Ривьер, Матильда Белле–Скальбер, Томислав Шола и др.), а также практическое воплощение принципов новой музеологии в деле актуализации нематериального культурного

наследия в контексте воспроизведения и активного привлечения местного населения к организации и проведению традиционных народных праздников, традиций и обычаев. Деятельность музеев (организованных на началах новой музеологии) позволяет решить актуальные вопросы, связанные, прежде всего, с сохранением национальной идентичности и культурной самобытности народов мира, учит терпимости и уважения других культур в поликультурном обществе.

Ключевые слова: памятник, культурное наследие, экомuzeи, новая музеология, музей, актуализация.

УДК 32:930.1

Буковський І. В., кандидат історичних наук, доцент кафедри історії України та етнокомунікації, Національний університет «Львівська політехніка» (Україна, Львів), ivan.armia@gmail.com

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ ОХОРОНОЮ КУЛЬТУРНОЇ ТА ІСТОРИЧНОЇ СПАДЩИНИ УКРАЇНИ

В кожній з провідних країн світу одними із основних є закони про охорону та збереження національної спадщини. Ці документи є динамічними, оскільки до них вносяться зміни та доповнення, викликані вимогами часу. Україна також володіє значною кількістю пам'яток, що є частиною світової культурної спадщини. Збереження цієї спадщини, її належний захист та використання є лише одним з головних напрямків політики держави.

На даний час дуже важливим та актуальним є дослідження сучасного стану проблем та перспектив реалізації державної політики у галузі збереження та охорони історико-культурної спадщини. Також, увага до цієї теми диктується ще й тим, що в сучасних умовах зростання ролі історико-культурної спадщини є важливим чинником не лише історичного пізнання, а й формування національної самосвідомості та історичної пам'яті українців, економічного зростання держави за рахунок включення у світову глобальну систему туризму тощо.

Правове регулювання та державна політика в межах Конституції України ставить собі за мету створити умови для організації правового, фінансово-економічного та науково-практичного забезпечення в інтересах динамічного соціально-економічного, культурного та духовного розвитку країни.

Ключові слова: правове регулювання, державна політика, національна спадщина, Конституція України.

Актуальність проблеми. Україна володіє величезним масивом пам'яток, що є значною частиною світової культурної спадщини. Збереження цієї спадщини, її належний захист та використання є лише одним з головних напрямків політики держави. Разом з тим це ще й показник того як оцінюється Україна в європейському і світовому співтоваристві. Виходячи з цього дуже важливим є дослідження сучасного стану особливостей, проблем та перспектив реалізації державної політики у галузі збереження та охорони історико-культурної спадщини.

Увага до цієї теми диктується ще й тим, що в сучасних умовах зростання ролі історико-культурної спадщини є важливим чинником не лише історичного пізнання, а й формування національної самосвідомості та історичної пам'яті українців, економічного зростання держави за рахунок включення у світову глобальну систему туризму тощо.

Аналіз останніх досліджень. Різні аспекти пам'ятко-охоронної справи та державної політики по управлінню нею в деякій степені науково розроблені. Так, наприклад, такі вчені як В. Борщевський, О. Ваганова, О. Гриценко, І. Дзюба, М. Карлова, та ряд інших внесли суттєвий вклад у дослідження теоретико-методологічного управління сферою культури. А проблемі державного управління охороною історико-культурної спадщини свої дослідження присвятили О. Малишева, В. Настюк, М. Кучерук, А. Філатова та інші. Правові аспекти охорони

спадщини фундаментально досліджували В. Акуленко, Т. Курило, С. Гаврилюк, Є. Ярошенко тощо.

При цьому слід звернути увагу на те, що основна маса досліджень проводиться в межах юридичної, історичної чи політологічної науки. Однак ця тематика повинна досліджуватися з точки зору музеєзнавства і державного управління в контексті подальшого збереження та охорони культурних надбань народу. Необхідно зробити аналіз стану державного управління, що утворився у сфері збереження історичної та культурної спадщини в нашій країні, визначити проблеми та можливі перспективи подальшого покращення існуючого стану.

Виклад основного матеріалу. Перед тим, як визначитися з проблемами у сфері збереження та охорони історико-культурної спадщини, слід визначитися з тим, що означає це словосполучення «історико-культурна спадщина». Найвдалішою видається дефініція, яка визначає історико-культурну спадщину як сукупність всіх матеріальних і духовних культурних досягнень суспільства, його історичний досвід, соціальний капітал, що зберігається в арсеналі національної пам'яті [1]. Зрілість будь-якого суспільства визначається його ставленням до пам'яток історії та культури. Для того, щоб успішно вирішувати завдання збереження історико-культурної спадщини, слід сприяти достатньому розвитку певних принципів. Насамперед йдеться про наявність розвинутого пам'яткоохоронного законодавства. Саме тут для нашої держави дуже важливим є досвід провідних країн світу в цій галузі. При цьому слід відзначити, що в країнах західної цивілізації нормативна база по захисту спадщини створювалася не зразу, а протягом тривалого часу. Тобто, спершу виникали певні тенденції у суспільстві щодо захисту пам'яток та традицій, а згодом вони поширювалися та набували силу закону. Відмінність стану справ в Україні полягає в тому, що в українській незалежній державі лише набувається законодавча база щодо охорони, використання, відновлення історико-культурної спадщини. Тут слід наголосити, що всі пам'яткоохоронні документи ґрунтуються на загально визнаних у світі принципах збереження, відкритості та загальнодоступності об'єктів спадщини, забороні їх незаконного відчуження, вивезення за межі країни, повернення на батьківщину [2].

В кожній з провідних світових держав в основі лежать закони про охорону та збереження національної спадщини. Ці законодавчі документи є динамічними, до них час від часу вносяться зміни та доповнення, викликані вимогами часу [3]. Відповідний закон прийнятий і в Україні: «Про охорону культурної спадщини», який прийнятий 8 червня 2000 року і покликаний регулювати діяльність держави у сфері збереження та охорони історико-культурної спадщини. Закон регулює правові, організаційні, соціальні та економічні відносини у сфері охорони культурної спадщини з метою її збереження, використання її об'єктів у суспільному житті, захисту традиційного характеру середовища в інтересах нинішнього та майбутнього поколінь [4].

Окрім закону «Про охорону культурної спадщини» питання збереження та охорони культурних надбань українського народу знайшли відображення й в основах законодавства України про культури, де були визначені базові принципи політики держави щодо національної історико-культурної спадщини: забезпечення охорони

та збереження об'єктів спадщини та їх доступність для кожного громадянина [5, с. 8]. Також для забезпечення державної політики в даній галузі було прийнято цілий ряд законодавчих актів та затверджено національні програми, а саме: Закони України «Про охорону культурної спадщини», «Про загальнодержавну програму збереження та використання об'єктів нерухомої культурної спадщини», комплексні програми щодо збереження культурної спадщини міст України та цілий ряд інших. Разом з тим практика використання нормативних актів свідчить, що в деяких з них не все можливо втілити в життя, багато зазначеного в них щодо збереження та охорони об'єктів історико-культурної спадщини носить заборонний та обмежувальний характер. Тому вже зараз у Верховній Раді України знаходиться проект принципово нового закону «Про охорону культурної спадщини». Очевидно, що уже в найближчий час ця нова редакція закону буде затверджена, бо як підказує повсякденна практика діяльності музейних та пам'яткоохоронних установ, сьогодні важливо зосередити зусилля державної та місцевої влад не лише на збереження та охорону, а й на розповсюдження надбань національної історико-культурної спадщини [6]. Вона повинна сприяти вихованню у народу України поваги до історичного минулого нації, патріотизму та консолідації суспільства. Тут треба зазначити, що більшість законів та програм скеровані на збереження, охорону та реконструкцію лише матеріальних пам'яток історії та культури, і при цьому дуже мало звертається увага на нематеріальну культуру нашого народу. Але саме без збереження цього сегменту національної культурної спадщини не можливо досягнути високого рівня пам'яткоохоронної діяльності, розвитку держави та особистості. Кожен українець має бути залученим до історичного та духовного розвитку та процесу історико-культурної спадкоємності. Адже всім відомо, що збереження традиційної народної культури являється важливим елементом, на якому ґрунтується духовність народу. Як зазначається в одній із державних програм «традиційна культура ... є головним чинником морально-естетичного самооздоровлення, збереження та розвитку української мови, відродження національної свідомості, духовності народу, підґрунтям розвитку професійного мистецтва» [7].

Як уже зазначалося в Україні законодавчі акти повинні доповнюватися іншими нормативно-правовими актами, які забезпечують механізми їх реалізації на практиці, і без яких вони не можуть бути законами прямої дії. Попри те доволі часто помітні нечіткі визначення понятійного з питань державного управління про охорону історико-культурної спадщини недосконалим формуванням принципів побудови правового механізму, нечіткістю встановлених організаційно-управлінських засад, недоступним визначенням джерел фінансування заходів з охорони культурної спадщини національного і місцевого рівнів тощо [8, с. 115].

Крім того, вкрай негативно на пам'яткоохоронну сферу впливає недостатній контроль за дотриманням чинних законодавчих актів та прийнятих управлінських рішень. Слід також зазначити, що порушується не тільки суто пам'яткоохоронне законодавство, системою стає порушення законодавства в питаннях з відведенням земель під забудову та інших комерційних проєктів у майже всіх регіонах України. У протистоянні проблем

збереження пам'яток і економічною доцільністю, майже завжди перемагає остання [9, с. 84].

До числа необхідних та обов'язкових принципів ефективного функціонування пам'ятоохоронної сфери та її управління з боку держави є наявність налагодженої організаційної системи. У нашій державі органом державного управління у цій галузі виступає Міністерство культури. У відповідності до Закону України «Про охорону культурної спадщини» та положенням про Міністерство, до його компетенції входить здійснення державної політики в галузі охорони історико-культурної спадщини та контроль за її виконанням, занесення об'єктів спадщини національного значення до Державного реєстру, надання дозволів на переміщення пам'яток національного значення [10].

Безпосередньо функції державного управління у галузі в системі Міністерства, виконує окремий урядовий орган – Державна служба з питань національної культурної спадщини. До кола її повноважень і завдань входить: участь у реалізації державної політики у сфері охорони культурної спадщини та музейництва, здійснення державного управління та забезпечення координації діяльності органів виконавчої влади в зазначеній сфері, здійснення державного контролю і нагляду за дотриманням вимог законодавства регуляторних та дозвольно-реєстраційних функцій у галузі охорони культурної спадщини та музейної справи. Попри це, Державна служба є ще й ініціатором, й виконавцем міжнародної співпраці у сфері збереження національної пам'яті.

На місцях, в регіонах ці функції безпосередньо здійснюють органи охорони культурної спадщини обласних державних адміністрацій та місцевого самоврядування. До кола їх повноважень відноситься організація розробки відповідних програм охорони історико-культурної спадщини, призначення відповідних програм, призначення захисних заходів щодо пам'яток місцевого значення, укладання охоронних договорів, підготовка і подання пропозицій для органу охорони культурної спадщини вищого рівня про занесення об'єктів історико-культурної спадщини до Державного реєстру і т.д. [11]. У сфері державного управління охороною історико-культурної спадщини крім Міністерства культури задіяні й інші державні чинники. Зокрема, йдеться про Державний комітет України з будівництва та архітектури. До кола його функцій входить збереження традиційного характеру середовища, історичних ареалів населених місць, пам'яток архітектури і містобудування. Для того, щоб забезпечити виконання зазначеного завдання на Державний комітет України з будівництва та архітектури покладено такі функції, як проведення науково-технічної та цінової політики у сфері архітектури, будівництва і реставрації пам'яток; затвердження норм та правил щодо розроблення і затвердження проектної документації на виконання робіт з консервації, реабілітації та реставрації пам'яток архітектури та містобудування, тощо [11].

До кола пам'ятоохоронних інституцій відноситься й існування Консультативних рад з питань охорони історико-культурної спадщини. Вони є колегіальними органами, на які покладено дуже відповідальне завдання по забезпеченню досліджень, охорони, реставрації, відтворення об'єктів історико-культурної спадщини, збереження традиційного характеру середовища населених місць шляхом опрацювання висновків, рішень,

рекомендацій та пропозицій для органів державної влади та місцевого самоврядування.

Однак, не зважаючи на все це, стан пам'яток історії та культури залишається незадовільним. А це в свою чергу, свідчить про те, що існуюча система державного управління в даній галузі потребує змін щодо забезпечення належного збереження та охорони історико-культурної спадщини. До числа найбільших недоліків відноситься дублювання повноважень окремих органів державного управління і регулювання галузі, що в свою чергу знижує ступінь відповідальності за їх виконання [12, с. 134]. Окрім того, в системі регулювання галузі відсутня системність та координація в діяльності органів державної влади. А це заважає ефективно і швидко вирішувати нагальні питання, оперативно виконувати певні роботи по збереженню об'єктів спадщини.

Тепер дещо окремо слід згадати про фінансування пам'ятоохоронної сфери. Взагалі, виконання заходів по охороні культурної та історичної спадщини в Україні здійснюється як за рахунок коштів, що передбачаються на виконання деяких державних цільових програм, а також за рахунок цільових субвенцій та позабюджетних коштів. На жаль до сьогодні ще не створені реальні правові умови для залучення інвестицій до пам'ятоохоронної діяльності. Самі ж власники та користувачі об'єктів спадщини не володіють достатніми коштами для охорони і збереження пам'яток. Треба вирішувати цю проблему на державному та місцевих рівнях органів виконавчої влади. Також слід створити механізм заохочення тих, хто береється фінансово підтримувати галузь. Навіть, якщо б Україна мала кращі фінансові можливості, вона б все одно не була б в змозі покривати всі витрати, необхідні для достойного утримання культурно-історичної спадщини. Світовий досвід свідчить, що в даній галузі необхідно залучати всі можливі джерела фінансування, починаючи від виділення грошей окремими меценатами чи фінансово-промисловими групами до залучення іноземних інвестицій. На жаль в Україні такі випадки фінансування пам'ятоохоронної сфери відбуваються переважно епізодично, хоча останнім часом ведеться багато дискусій про необхідність матеріального стимулювання в цій царині, створення податкових пільг для благодійництва та меценатства.

До чинників, що гальмують що гальмують розвиток пам'ятоохоронної сфери в Україні слід віднести й політичні моменти. Зокрема, мова йде про часті зміни політичного керівництва, що негативно відбивається на організації цієї роботи. Кожна нова влада декларує свої підходи до збереження спадщини.

Як показує досвід провідних країн світу, дуже сильно впливає на стан діяльності із забезпечення збереження пам'яток історії та культури рівень гуманітарної освіти, широке застосування інформаційних джерел та популяризація підготовки фахівців з музейної та пам'ятоохоронної сфери. В Україні розвиток цих напрямів тільки розпочинається. Фахівцю, що працюватиме у сфері захисту і збереження пам'яток культури та історії необхідна багатогранна підготовка – це і знання з археології, історії мистецтва, архітектури, менеджменту, маркетингу, управління персоналом, планування тощо. Не зайвими також будуть і знання із законодавчих основ охорони спадщини, земельного законодавства, технологій реставрації і т.д.

Висновки. Виходячи з зазначеного, можна зробити декілька висновків. По-перше, слід виділити декілька головних принципів, які визначають ефективну реалізацію державної політики у пам'ятоохоронній сфері. Серед них чітко розвинуте національне законодавство, скоординована діяльність органів державної влади всіх рівнів та прозора система фінансування галузі. По-друге, слід зазначити, що на сьогодні в Україні існує недостатня системність та неефективна координація роботи органів влади у сфері збереження пам'яток, що робить неможливим забезпечення комплексного державного управління в даній сфері. Лише побудувавши єдину систему державного управління та регулювання галузі можна ефективно зберегти свою національну спадщину та влитися у коло держав, які є лідерами в збереженні національної, а відтак і світової історико-культурної спадщини.

Список використаних джерел

1. Андрес Г. О. Проблема збереження рухомих пам'яток у період трансформаційних процесів пам'ятоохоронної галузі України // Г. О. Андрес. Питання культурології: Зб. наук. ст. – 2008. – С.6–11.
2. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року; зі змінами згідно із законом України від 8 грудня 2004 року, №2222. – К.: Парламентське видавництво, 2005. – 98 с.
3. Катаргіна Т. І. Збереження культурної спадщини у Великій Британії, США, Канаді (історія і сучасність): монографія / Т. І. Катаргіна. – К.: НАН України, інститут історії України, 2003. – 186 с.
4. Про охорону культурної спадщини. Закон України від 6 червня 2000 року, №1805-III // Відомості ВРУ. – 2000. – №39. – С.332.
5. Курило Т. В. Становлення та розвиток законодавства про охорону культурної спадщини в Україні: історико-правове дослідження: автореф. дис. / Т. В. Курило. – К., 2003. – 15 с.
6. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо охорони культурної спадщини. Закон України. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>
7. Про культуру: Закон України від 12 січня 2011 року, №2778-VI // Голос України. – 2011. – №4.
8. Малишева О. В. Нормативно-законодавча база з питань охорони пам'яток в Україні: проблеми та шляхи вирішення / О. В. Малишева // Актуальні проблеми держ. управл. – Харків: Магістр, 2006. – №112. – С.109–116.
9. Опалько Ю. В. Збереження історико-культурної спадщини в сучасній Україні: проблеми та перспективи / Ю. В. Опалько // Стратегічні пріоритети. – 2007. – №1 (2). – С.83–87.
10. Левада М. Є. Правова охорона культурної спадщини. Нормативна база: збірник документів / М. Є. Левада, М. Т. Пархоменко, О. М. Титова. – К.: ХІК, 2006. – 583 с.
11. Про місцеве самоврядування: Закон України від 21 травня 1997 року, №280/97 // Відомості ВРУ. – 2000. – №39. – С.333.
12. Горбук В. О. Проблеми дослідження і збереження пам'яток історії та культури в Україні / В. О. Горбук, Г. Г. Денисенко // Укр. іст. журнал. – 2004. – №12. – С.133–136.

References

1. Andres G. O. Problema zberegennya ryhomuh pamyatok u period transformacijnih procesiv pamyatkoohoronnoi galyzi Ukrainu // G. O. Andres. Putannya kyltorologii: Zb. nauk. st. – 2008. – S.6–11.
2. Konstytucija Ukrainu: pruinjata na pyatii sesii Verhovnoi Radu Ukrainu 28 chervnya 1996 roky; zi zminamu zgidno iz zakonom Ukrainu vid 8 grydnya 2004 roky, №2222. – K.: Parlamentske vydavnicтво, 2005. – 98 s.
3. Katargina T. I. Zberegennya kылtymoi spadchnu u Velukij Brutanii, SCHA, Kanadi (istoriya i sychasnist): monografija / T. I. Katargina. – K.: NAN Ukrainu, instytut istoriyi Ukrainu, 2003. – 186 s.
4. Pro ohorony kылtymoi spadchnu. Zakon Ukrainu vid 6 chervnya 2000 roky, №1805-III // Vidomosti VRY. – 2000. – №39. – S.332.

5. Kyrulo T. V. Stanovlennya ta rozvutok zakonodavstva pro ohorony kылtymoi spadchnu v Ukraini: istoruko-pravove doslidhennya: avtoref. dus. / T. V. Kyrulo. – K., 2003. – 15 s.

6. Pro vnesennya zmin do deyakuh zakonodavchuh aktiv Ukrainu chodo ohorony kылtymoi spadchnu. Zakon Ukrainu. – Regum dostypy: <http://www.zakon.rada.gov.ua>

7. Pro kылtury: Zakon Ukrainu vid 12 sichnya 2011 roky, №2778-VI // Golos Ukrainu. – 2011. – №4.

8. Malucheva O. V. Normativno-zakonodavcha baza z putan ohorony pamyatnukiv v Ukraini: problem ta chlyahu vurichennya / O. V. Malucheva // Aktyalnia problemu derg. upravl. – Harkiv: Magistr, 2006. – №112. – S.109–116.

9. Opalko Y. V. Zberegennya istoruko-кылtymoi spadchnu v sychasnij Ukraini: problem ta perspektivu / Y. V. Opalko // Strategichni prioritetu. – 2007. – №1 (2). – S.83–87.

10. Levada M. E. Pravova ohorona kылtymoi spadchnu. Norma-tivna baza: zbirnik dokumentiv / M. E. Levada, M. T. Parhomenko, O. M. Tutova. – K.: HIK, 2006. – 583 s.

11. Pro misceve samovyadyvannya: Zakon Ukrainu vid 21 travnya 1997 roky, №280/97 // Vidomosti VRY. – 2000. – №39. – S.333.

12. Gorbuk V. O. Problemu doslidhennya i zberegennya pamyatok istorii ta kылtury v Ukraini / V. O. Gorbuk, G. G. Denusenko // Ykr. ist. gurnal. – 2004. – №12. – S.133–136.

Bukovskiy I. V., Ph.D., assistant professor of history Ukraine and etnokomunikatsiyi, National University «Lviv Polytechnic» (Ukraine, Lviv), ivan.armia@gmail.com

Modern problems of management of cultural and historical heritage of Ukraine

In each of the leading countries there are one of the basic laws about the protection and preservation of the national heritage. These documents are dynamic because they are made to amendments and additions due to the requirements of the time. Ukraine also has a large number of sites which are part of world cultural heritage. Preserving this heritage and its protection and proper use is one of the main directions of state policy.

Currently very important and topical research issues of the current state and prospects of state policy in the field of conservation and protection of historical and cultural heritage. Also, attention to this topic is dictated by the fact that in today's growing role of historical and cultural heritage is an important factor not only historical knowledge but also the formation of national identity and historical memory Ukrainian economic growth of the state to include in the global world system tourism and others.

Legal regulation and public policy within the Constitution of Ukraine aims to create conditions for the organization of legal, financial and economic, scientific and practical interest in ensuring the dynamic socio-economic, cultural and spiritual development.

Keywords: legal regulation, public policy, national heritage, the Constitution of Ukraine.

Буковский И. В., кандидат исторических наук, доцент кафедры истории Украины и этнокоммуникаций, Национальный университет «Львовская политехника» (Украина, Львов), ivan.armia@gmail.com

Современные проблемы управления охраной культурного и исторического наследия Украины

В каждой из ведущих стран мира одним из основных являются законы об охране и сохранении национального наследия. Эти документы являются динамическими, поскольку в них вносятся изменения и дополнения, вызванные требованиями времени. Украина также обладает большим количеством памятников, является частью мирового культурного наследия. Сохранение этого наследия, его надлежащая защита и использование является лишь одним из главных направлений политики государства.

В настоящее время очень важным и актуальным является исследование современного состояния проблем и перспектив реализации государственной политики в области сохранения и охраны историко-культурного наследия. Также, внимание к этой теме диктуется еще и тем, что в современных условиях возрастания роли историко-культурного наследия является важным фактором не только исторического познания, но и формирование национального самосознания и исторической памяти украинцев, экономического роста государства за счет включения в мировую глобальную систему туризма и тому подобное.

Правовое регулирование и государственная политика в рамках Конституции Украины ставит своей целью создать условия для организации правового, финансово-экономического и научно-практического обеспечения в интересах динамического социально-экономического, культурного и духовного развития страны.

Ключевые слова: правовое регулирование, государственная политика, национальное наследие, Конституция Украины.

* * *